

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: T. K.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. července 2018, č. j. OAM-51/ZA-
ZA06-ZA08-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany včas podanou žalobou, v níž uvedl, že žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany nedostatečně zjistil skutkový stav a namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pro jehož vydání nebyl dostatek důvodů.
3. Žalobce v úvodu namítl, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany podrobně popsal problémy, jimž byl v Gruzii vystaven v souvislosti s výkonem své vojenské služby. Tu byl proti své vůli nucen opustit a nyní má strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině (bývalých příslušníků armády a vojenských složek) ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce dále tvrdí, že z důvodu výkonu vojenské služby nemůže v Gruzii nalézt žádnou práci a je tímto způsobem diskriminován. Má rovněž strach ze zadržení, bití a věznění, jelikož jsou tyto praktiky v Gruzii běžnou praxí. Z výše uvedených důvodů je proto žalobce přesvědčen, že jsou v jeho případě dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 zákona o azylu, nebo pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.
4. Žalobce nesdílí názor žalovaného (vyjádřený v odůvodnění napadeného rozhodnutí), že měl za účelem ochrany svých práv možnost obrátit se na gruzínskou policii, nezávislý soud nebo veřejného ochránce práv. Informační zdroje, z nichž žalovaný vycházel, nejsou pravdivé. Žalovaný měl při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany brát v úvahu i jiné relevantní zdroje, zejména pak informace, které poskytují nevládní organizace. I přes to, že žalovaný měl tyto údaje k dispozici, v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela absentují úvahy o tom, jak tyto zprávy vyhodnotil a co z nich vyvodil. Žalobce má za to, že žalovaný porušil povinnost dle ustanovení § 23c zákona o azylu, podle něhož podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem. Právě z důvodu rozporných informací uvedených v podkladech pro vydání rozhodnutí (týkajících se například mechanismu vyšetřování v Gruzii), které žalovaný nijak nezohlednil, nebyla dodržena zásada materiální pravdy. Žalobce upozornil na to, že žalovaný nepostupoval tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
5. V závěru žaloby žalobce uvedl, že kritéria a postupy pro určení členského státu Evropské unie (dále jen „EU“) příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země (v tomto případě Gruzie) upravuje Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „Dublinské nařízení“). Žalobce je toho názoru, že žalovaný měl nejprve náležitě a přezkoumatelně posoudit, zda je dána jeho kompetence (pravomoc) k posouzení dané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a teprve poté přistoupit k jejímu meritornímu hodnocení. V souvislosti s touto problematikou pak uvedl, že mu ve státu, z něhož byl přemístěn (pozn. jednalo se o Spolkovou republiku Německo), nebylo řádně oznámeno rozhodnutí o přemístění, nebyl poučen o možnosti opravných prostředků, ani mu nebyla poskytnuta informace o možných osobách poskytujících právní pomoc. Veškeré informace obdržel až v České republice.
6. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci byly nahrazeny náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalobní námitky neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemohou závěry učiněné žalovaným zpochybnit. Žalovaný má za to, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro vydání rozhodnutí, které založil do správního spisu a na něž ve vyjádření k žalobě odkázal.
8. Žalovaný dále upozornil na to, že žalobce v průběhu správního řízení jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany přímo uvedl, že se obává, že si po návratu do vlasti nebude schopen najít zaměstnání a má strach z přetrvávajícího vyšetřování blíže nespecifikovaných událostí, které se staly v roce 2007. Žalovaný má za to, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a opatřil si k tomu relevantní a aktuální podklady. Upozornil, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany měl žalobce možnost uvést veškeré relevantní důvody a popsat veškeré potíže, které ho vedly k opuštění jeho vlasti. Na podklady pro vydání rozhodnutí mohl adekvátně reagovat. Žalobce však této možnosti nevyužil a k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí se nedostavil.
9. K námitce týkající se pronásledování žalobce jakožto příslušníka určité sociální skupiny (lidí sloužících v daném období v armádě) žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se jí zabíral. Poukázal při tom na fakt, že žalobce se účastnil zahraničních misí jako profesionální voják již od roku 2006, tedy ještě před změnou vojenského velení a vlády, s níž žalobce spojuje své následné potíže v armádě. Sám se proti nim pak nebránil mechanismy tomu určenými a zvolil cestu svého dobrovolného odchodu z armády. Žalovaný v tomto odkazuje na materiály, které si k věci obstaral a z nichž plyne, že v Gruzii se může na policii obrátit každý, kdo je poškozen trestnou činností. Ačkoliv může být efektivita policejního vyšetřování ovlivněna mnoha faktory, nelze dojít k závěru, že by byla méně či více efektivní v porovnání se zeměmi EU. Svou argumentaci podpořil žalovaný judikaturou Nejvyššího správního soudu.
10. K otázce příslušnosti k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný doplnil, že žalobce byl dne 16. 1. 2018 transferován do České republiky v rámci Dublinského nařízení ze Spolkové republiky Německo k meritornímu přezkoumání žádosti žalobce. V tomto případě již příslušný členský stát není povinen opětovně posuzovat svou příslušnost, jelikož tak bylo již učiněno. Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 18 Dublinského nařízení.
11. Žalovaný proto uzavřel, že po provedeném řízení dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce nebyl nijak krácen na svých právech, ve vlasti neměl žádné potíže relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem a ani v případě návratu do vlasti mu nehrozí nebezpečí vážné újmy. Žalovaný trvá na správnosti jím vydaného správního rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona

č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1

s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

13. Žalobce byl dne 16. 1. 2018 převezen v rámci tzv. dublinského řízení ze Spolkové republiky Německo do České republiky, kde téhož dne požádal o udělení mezinárodní ochrany. Prvotní údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytl žalobce dne 23. 1. 2018. Ve stejný den s ním byl proveden i pohovor za přítomnosti tlumočníka do jazyka gruzínského. Obsahy uvedených pohovorů jsou podrobně popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, krajský soud na ně proto v podrobnostech odkazuje.
14. Žalobce v průběhu pohovorů uvedl, že je gruzínské národnosti a je státním příslušníkem Gruzie. Narodil se ve městě Kvareli na území bývalého Svazu sovětských socialistických republik. Tato oblast byla také posledním místem ve vlasti, kde se žalobce zdržoval. Žalobce je pravoslavného vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany, hnutí nebo organizace, či jinak politicky aktivní. Je svobodný a bezdětný. Do České republiky byl vydán v rámci tzv. dublinského řízení, jelikož Česká republika požádala o jeho vydání ve státech, kde se aktuálně zdržoval a kde zažádal o mezinárodní ochranu (tj. Rakousko, Švýcarsko a Spolková republika Německo). O tom, že Česká republika požádala o jeho vydání, byl ve všech státech obeznámen. V České republice měl žalobce v minulosti udělené vízum. Žalobcův zdravotní stav je dobrý. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou pracovní problémy ve vlasti, týkající se výkonu vojenské služby, z období, kdy prezidentem v Gruzii byl Michail Saakašvili (pozn. tedy mezi lety 2004-2007). Žalobce dále uvedl, že byl profesionálním vojákem, vystudoval kadetskou školu, dosáhl hodnosti seržant a sloužil v Kutaisi. Žalobce následně popsal, že již rok před cestou do Evropy nepracoval.
15. V době, kdy byl žalobce ve službě, měli s vojáky často nařízené, aby rozehnali lidi z akcí a mítinků. K této situaci došlo i v roce 2007, kdy měl žalobce spolu s dalšími vojáky za úkol rozehnat jednu akci. Po tomto incidentu se změnila politická situace a žalobci údajně začaly problémy. Žalobce na sobě cca od roku 2013 cítil tlak a podal výpověď v práci (pozn. rok před odjezdem z Gruzie, na konci roku 2015). Žalobce tvrdil, že v té době byla v zaměstnání vytvořena taková situace, která ho donutila, aby sám podal výpověď a odešel. Jako příklad uvedl, že byl poslán na misi do Afghánistánu častěji než ostatní a rovněž mu v práci bylo opakovaně řečeno, že nesplnil zadaný úkol, či ho udělal špatně. Nadřízení dokonce nerespektovali jeho odmítnutí odjet do Afriky a na místo 3 měsíců tam musel být 7 měsíců. V průběhu misí mimo Gruzii jiné problémy neměl, plat dostával, nikdy neobdržel trest nebo kázeňský postih. Výtky od nadřízených slýchal žalobce pouze v Gruzii, několikrát nedostal z tohoto důvodu propustku domů. Žalobce následně uvedl, že si nikdy na toto chování svých nadřízených nestěžoval. Problémy po změně politického režimu měli i ostatní vojáci. Došlo k velkým personálním změnám. Nové vládě se totiž nelíbilo, že vojáci plnili předchozí rozkazy prezidenta Saakašviliho a ministra obrany Achalaia. Žalobce byl několikrát dotazován na rozeznání akce z roku 2007, jinak problémy neměl. Žalobce shrnul, že jeho potíže začaly v roce 2013 a na konci

roku 2015 odešel z vlasti. Během této doby byl pak 19 měsíců mimo Gruzii, problémy o nichž mluví se tak staly v průběhu 5 měsíců strávených v Gruzii.

16. Žalobce po podané výpovědi hledal jinou práci, ale nikde ho nezaměstnali. Najít zaměstnání zkoušel například i na stavbě, ale má za to, že vlivem mocenských sil ve státě tuto práci nedostal. Je toho názoru, že důvodem bylo právě jeho působení ve vojenské službě za minulé vlády, proto se rozhodl odjet z vlasti. Nikdy se neobrátil na nějakou ze zprostředkovatelských agentur v Gruzii, ale chtěl si najít práci v Evropě. Zkoušel si vyřídit i vízum ve Spolkové republice Německo, ale to nedostal, proto si vyřídil vízum v České republice. S jeho vyřízením neměl žádné potíže. V České republice ani EU nemá žádné příbuzenské vztahy. Žalobce by uvažoval o návratu do vlasti za situace, že by se tam změnil politický režim. Snažil by se opět dostat do armády. Žalobce uvedl, že po návratu do vlasti by čelil stejným problémům (viz výše) a nebude si opět moci najít práci. Nelíbí se mu, že jezdí po státech Evropy, ale raději by se usadil na jednom místě.
17. Krajský soud tak na základě shora uvedeného souhlasí se shrnutím žalovaného, že hlavním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce z návratu do Gruzie kvůli tomu, že si zde nenajde zaměstnání, a to v důsledku jeho působení v armádě. Žalobce má také obavy z vyšetřování událostí z roku 2007.
18. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 - Gruzie ze dne 18. 1. 2018; Informace Amnesty International 2018 – Gruzie ze dne 22. 2. 2018; Informací MZV ČR, č. j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016, č. j. 123496/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018, č. j. 122554/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018, č. j. 103507/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, č. j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, Informace Amnesty International z dubna 2016 – Rozsudky smrti a popravy v roce 2015 a Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Gruzie, Údaje o zemi 2016 ze dne 26. 5. 2017.
19. Po skončení pohovoru dne 23. 1. 2018 byla žalobci dána možnost doložit případné podklady, dokumenty či jiné materiály. Žalobce doložil dokumenty prokazující jeho působení v armádě. Žalobci byla také dána možnost dle § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správního řádu“), seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, k němuž se nedostavil.
20. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
21. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
22. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém

rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

23. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
24. Krajský soud po prostudování správního spisu, s přihlédnutím k obsahu žaloby a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce žádné skutečnosti o tom, že by vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod v Gruzii, za kterou by byl nějakým způsobem postihován, ani neuváděl. Z jeho výpovědi zcela jasně vyplynulo, že nemá žádné politické přesvědčení a že ve své vlasti neměl dosud žádné problémy se státními orgány.
25. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že má nárok na udělení azylu na základě ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, protože *„má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině podobně postižených lidí (sloužících v daném období v armádě).“* Rovněž cítil strach ze zadržení a bití, jelikož tyto praktiky jsou v Gruzii dle jeho slov *„běžné“*.
26. Po pečlivém posouzení výpovědi žalobce o tvrzených potížích v zemi jeho původu, které nepodpořil žádným důkazem, krajský soud konstatuje, že situaci, které měl být žalobce ve své vlasti vystaven (po odchodu z armády si nemohl najít zaměstnání) nelze kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Nelze tak přisvědčit žalobní námitce o pronásledování žalobce z důvodu jeho příslušnosti k sociální skupině *„podobně postižených lidí (sloužících v daném období v armádě)“*. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004-60, je sociální skupina vymezena takto: *„Určitá sociální skupina ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotyčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. I pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu; rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu.“* Aby bylo možné hovořit o azylově relevantním pronásledování, musí být dle judikatury Nejvyššího správního soudu splněny další podmínky, a to příčinná souvislost mezi pronásledováním a příslušností k určité sociální skupině, dlouhodobost a intenzita potíží, možnost využití vnitrostátní ochrany či vnitřního přesídlení, nedostupnost či selhání ochrany v zemi původu.

27. V daném případě žalobce tvrdil, že z důvodu výkonu jeho vojenské služby nemůže v Gruzii nalézt žádnou práci a je tímto způsobem diskriminován. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že mu bylo opakovaně vytýkáno neplnění povinností souvisejících s výkonem jeho povolání v armádě. V průběhu správního řízení žalobce dále uvedl, že si na jednání svého zaměstnavatele nestěžoval před složkami tomu určenými a doplnil, že takové jednání bylo směřováno i proti dalším příslušníkům armády. Nelze mít proto za to, že se v zaměstnání jednalo se žalobcem jiným způsobem, než s ostatními zaměstnanci. Jednání navíc nedosahovalo takové intenzity, aby žalobce považoval za adekvátní se za této situace na někoho obrátit. Žalobce uvedl, že po opuštění armády si nemohl nikde nalézt práci. Neuvedl přitom žádnou skutečnost, která by prokazovala jakékoliv pronásledování, tím spíše kvůli tomu, že je příslušníkem určité sociální skupiny osob. Jeho tvrzené potíže navíc trvaly nejdéle rok (konkrétně 5 měsíců, které fakticky trávil v Gruzii). Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti a indicie, které by vedly k závěru, že právě jeho působení v armádě mělo pro další zaměstnavatele při výběru do nového zaměstnání vliv. Žalobce navíc poukazoval pouze na jedno pracovní místo, o které se ucházel - ve stavebnictví. Lze tvrdit, že někdo, kdo se celý život živí jako příslušník ozbrojené složky, nemusí být vhodný k výkonu povolání ve zcela odlišném oboru. Tento fakt přitom žalobce vůbec nebral v potaz. Zřejmě ani nezavažoval o možnosti přesídlení do jiného města v Gruzii, kde by nabídky na trhu práce mohly být pro žalobce zajímavější. V případě žalobce tak nelze hovořit o pronásledování, které by bylo relevantní ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud má žalobce zároveň strach ze zadržení, bití a věznění, jelikož jsou tyto praktiky v Gruzii běžné, nebylo rovněž prokázáno, že by žalobce čelil nějakému vyhrožování, nikdy nebyl zadržen či vězněn a to ani v souvislosti s kauzou z roku 2007, na kterou upozorňoval v průběhu správního řízení. Žalobce jednoznačně uvedl, že ačkoliv se na něj orgány státu obrátily s dotazy na událost z roku 2007, po zodpovězení otázek měl klid a nikdo další ho nevyhledal. Krajský soud v tomto dále odkazuje názor Nejvyššího správního soudu, vyjádřený v rozsudku ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 – 79, kde je uvedeno, že: *„Pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.“* Ač soud žalobcem uvedené skutečnosti nechce jakkoli zlehčovat, má po provedeném přezkumném řízení za to, že výše zmíněné skutkové okolnosti nelze mít bez dalšího za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
28. Žalovaný se problematice existence důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu věnoval velmi podrobně na str. 4-5 napadeného rozhodnutí a k jeho závěrům nemá krajský soud připomínek. Souhlasí s tím, že obavu žalobce z pronásledování pro příslušnost k sociální skupině *„podobně postižených lidí (sloužících v daném období v armádě)“* nelze spatřovat ani v žalobcem zmíněné situaci, kdy mu bylo ve městě Tbilisi sděleno, že na práci na stavbě nepřijímají. Krajský soud souhlasí se žalovaným, že míra nezaměstnanosti může být v Gruzii vysoká (srov. Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Gruzie, Údaje o zemi 2016 ze dne 26. 5. 2017), nelze ale tvrdit, že by žalobce neměl jakožto gruzínský státní občan standardní podmínky při vstupu na trh práce v této zemi. Z materiálů založených ve správním spise

pak rovněž vyplývá, že v Gruzii existují agentury zaměřující se na pomoc při hledání zaměstnání a rekvalifikaci. Funguje rovněž systém sociálního zabezpečení. Žalobce se ani nepokusil žádnou z těchto možností využít s odůvodněním, že by tento postup neměl smysl.

29. Krajský soud uzavírá, že výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Azyl je proto třeba chápat jako specifický institut mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv. Soud po pečlivém posouzení výpovědi žalobce o tvrzených potížích v Gruzii, které nepodpořil žádným důkazem, konstatuje, že jednání, jemuž měl být ve vlasti vystaven (nemožnost nalezení práce), nelze kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Pro úplnost přitom připomíná, že existenci důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu žalobce v žalobě vůbec neuváděl.
30. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
31. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Lze konstatovat, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsal důvody, pro které nelze žalobci tzv. humanitární azyl udělovat dle § 14 zákona o azylu udělit a zjistil dostatečně skutkový stav věci, včetně individuální situace žalobce, dostačující k tomu, aby ohledně udělení humanitárního azylu mohl rozhodnout.
32. Krajský soud dále upozorňuje, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční. Žalobní body stanovují meze přezkumu napadeného správního rozhodnutí (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). Správní soud není povinen ani oprávněn za žalobce konkrétní důvody nezákonnosti správního rozhodnutí dovozovat, tedy z vlastní iniciativy nahrazovat projev vůle žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2009, č. j. 8 Afs 31/2009 – 74; nebo rozsudek ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015 – 20). Tato zásada přitom platí i v řízení proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu.
33. Jelikož žalobce v žalobě nikterak nepolemizoval o možnosti udělení tzv. humanitárního azylu a naplnění podmínek pro jeho udělení vůbec nenamítal, krajský soud pouze obiter dictum ve stručnosti a nad rámec uvedeného doplňuje, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu zastává názor, že: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou*

humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ (viz. rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Krajský soud má pak ve shodě se žalovaným za to, že během správního řízení žalobce nepoukazoval na žádné zdravotní obtíže a je zletilou a svéprávnou osobou bez nutnosti péče další osoby. Okolnosti, za nichž žalobce dobrovolně opustil svou vlast, nedosahují takové intenzity, aby mohla být shledána opodstatněnost pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

34. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí současně posuzoval, zda žadatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
35. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (jejich výčet je uveden v osmém odstavci na str. 6 napadeného rozhodnutí), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud má přitom za to, že již jen z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřetelné, že žalovaný se dané problematice věnoval jako celku ve vztahu k individuálnímu posouzení situace žalobce. Není přitom v daném případě nutné a ani hospodárné, aby se žalovaný podrobně vyjadřoval ke každému dílčímu podkladu pro vydání rozhodnutí zvlášť, pokud zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný tak jednal v souladu s konstantním názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeném i v rozsudku, na který upozorňoval sám žalobce, kde je uvedeno, že: *„Již prvorepubliková legislativa stanovovala, že úřad hledí k tomu, aby řízením byl zjištěn stav věci směrodatný pro rozhodnutí (§ 43 vládního nařízení č. 8/1928 Sb. z. a n.). Této základní zásadě správního řízení se pak žalovaný zpronevěří, pokud nevypořádá meritorně jednotlivé odborné a věcné otázky, které v řízení ze strany kteréhokoli účastníka řízení vyvstanou, a pokud se zbavuje jejich řešení odkazem na jiná řízení či jejich pomínutím. Také současná doktrína zdůrazňuje, že účastník správního řízení má právo na zjištění skutkového stavu věci a na věcné a právní posouzení skutkového stavu věci“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012-165). Krajský soud je názoru, že po pečlivém přezkoumání napadeného rozhodnutí lze konstatovat, že žalobce se přezkoumatelně vypořádal se všemi otázkami vztahujícími se nejen k udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu (k tomu viz výše), tak s problematikou udělení doplňkové ochrany. Nelze tvrdit, že by žalobce byl postupem správního orgánu zkrácen na svých právech, kromě toho byl obeznámen o možnosti se sám s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce mohl podklady rozhodnutí také doplnit. Není pravdivé tvrzení žalobce, že žalovaný jednotlivé zápravy a informace nevyhodnotil.
36. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání

žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

37. Předně, žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť jak vyplývá ze zprávy Amnesty International z dubna 2016, Gruzie patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy. Krajský soud je ve shodě se žalovaným v tom, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu nehrozí.
38. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když poukázal na fakt, že žalobce je osoba, proti které nebylo ve vlasti nikdy vedeno žádné trestní stíhání a která se v průběhu správního řízení nezmínila o žádném jednání vůči sobě ze strany státních orgánů Gruzie, které by bylo možné považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud by pro úplnost poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, podle něhož pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže ovšem pod výše definovanou hrozbu vážné újmy subsumovat nelze. Žalobce ve správním řízení a v žalobě vůbec netvrdil, že by mu v případě návratu do Gruzie hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Ve správním řízení opakovaně spojoval své obavy z návratu do vlasti pouze s tím, že by nemusel v důsledku svého působení v armádě nalézt práci. Krajský soud znovu konstatuje, že hypotetická obava žalobce, že si ve vlasti nenalezne práci, nemůže být bez dalšího důvodem pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
39. V souvislosti s tím žalovaný správně uzavřel s odkazem na Informaci MZV ČR ze dne 26. 2. 2016, č. j. 126131/2015-LPTP, že žalobci nic nebránilo obrátit se v případě shora uvedených obav na gruzínské státní orgány s žádostí o pomoc. Pokud žalobce navíc namítl, že: „*správní orgán zejména pominul skutečnost, že Gruzie nemá nezávislý a efektivní mechanismus vyšetřování*“, krajský soud předesílá, že toto tvrzení nemůže jakožto žalobní námitka obstát bez dalších relevantních skutečností, vztahujících se přímo k osobě žalobce (viz. výše rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 – 79). Zvláště pak za situace, že žalobce žádné konkrétní osobní zkušenosti nemá, jelikož se na žádnou ze státních složek nikdy neobrátil a pomoc nežádal. Pouhá skutečnost, že žalobce o případnou pomoc nepožádal, nemůže odůvodňovat závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, resp. že by byla poskytnuta neúčinně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003).
40. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
41. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Zde odkázal na zprávu

MZV ČR č. j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, z níž vyplývá, že zastupitelskému úřadu ČR v Tbilisi, ani Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Gruzie nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob. Z Informací MZV ČR, č. j. 122554/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018, č. j. 103507/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016 se pak podává, že situace v Gruzii se v tomto ohledu nezměnila.

42. Krajský soud tak uzavírá, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nehrozí.
43. Na straně 8 napadeného rozhodnutí žalovaný dále odůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Gruzii neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje a plně odkazuje na jejich odůvodnění žalovaným.
44. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně v podrobnostech odkázat.
45. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
46. Žalobce v závěru žaloby rovněž namítal, že žalovaný měl nejprve náležitě a přezkoumatelně posoudit, zda je dána jeho kompetence (pravomoc) k posouzení dané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a teprve poté přistoupit k jejímu meritornímu hodnocení a podotkl, že mu ve státu, z něhož byl přemístěn, nebylo řádně oznámeno rozhodnutí o přemístění, nebyl poučen o možnosti opravných prostředků, ani mu nebyla poskytnuta informace o možných osobách poskytujících právní pomoc. Lze konstatovat, že příslušnost jiného členského státu Evropské unie byla již stanovena pravomocným rozhodnutím vydaným ve Spolkové republice Německo, jímž byla určena Česká republika příslušnou k meritornímu projednání věci na základě čl. 3 Dublinského nařízení. Příslušný orgán působící ve Spolkové republice Německo tak jednal s cílem, který je vlastní celému dublinskému systému. Tento systém má bránit na straně jedné tomu, aby žadatelé nebyli postupně státy Evropské unie vyhošťováni s tím, že jim nikde nebude poskytnuta ochrana, a na straně druhé tomu, aby tito nepodávali žádost postupně ve více členských státech Evropské unie se záměrem vyhledat stát s nejpriznivějším přístupem, a nezahlocovali tak systém několikanásobnými žádostmi podanými týžž žadatelem. Jak již bylo uvedeno žalobcem v průběhu správního řízení, ten byl několikrát obeznámen o tom, že Česká republika si ho vyžádala, a přes to podával nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Spolková republika Německo tak jednala zcela v souladu s ustanovením čl. 18 Dublinského nařízení, když vydala rozhodnutí o předání žalobce do České republiky. Proti tomuto rozhodnutí měl žalobce případně brojit již před příslušnými orgány v této zemi. Pokud naopak posléze podal žádost o mezinárodní ochranu i v České republice, lze mít za to, že s předchozím procesním postupem států

také souhlasil. Krajský soud je toho názoru, že žalovaným byl dodržen zákonný postup, který nijak nekrátil práva žalobce na území České republiky.

47. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů. Rozhodně nelze žalobci přisvědčit v tom, že by pracoval pouze s informacemi, které pro udělení mezinárodní ochrany žalobci vyzněly negativně.
48. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
49. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a b z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. června 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.

